

در هاله شرم

ساحلِ خاموش ، در بهتِ مه آلود سحرگاهان
چشمِ وا می کرد و - شاید -
جای پاها را ، نخستین بار ، روی ماسه‌ها می دید !
ما بر آن فرمای تُردِ تر ، روان بودیم .

آسمان و کوه و جنگل نیز ، مبهوت از نخستین لحظه دیدار ،
باخورشید!

آه ، گفتمی ما ، در آغاز جهان بودیم؟

بر لب دریا

در بهشت بیکران صبحگاهان ،

ما

چشم و دل ، در هاله شرم نخستین!

آدم و حوا!

www.KetabFarsi.com

دلی از سنگ می خواهد

خروش و خشم توفان است و ، دریا ،
به هم می کوبد امواج رها را .
دلی از سنگ می خواهد ، نشستن ،
تماشای هلاک موجها را !

مرگ در مرداب

لب دریا رسیدم تشنه ، بی تاب ،
ز من بی تاب تر ، جان و دل آب ،
مرا گفت : از تلاطم‌ها میاسای !
که بد دردی است جان دادن به مرداب !

در بلندیهای پرواز

زمان در خواب و دریا قصه پرداز ،
خیالم در بلندیهای پرواز ،
ز تلخیهای پایان ، می رسیدم
به شیرین شگفتیهای آغاز !

به هر موجی که می‌گفتم...

به دریا شکوه بردم از شب دشت ،
وز این عمری که تلخ تلخ بگذشت ،
به هر موجی که می‌گفتم غم خویش ؛
سری می‌زد به سنگ و باز می‌گشت .

احساس

نشسته ماه بر گردونهٔ عاج.
به گردون می‌رود فریادِ امواج .
چراغی داشتم ، کردند خاموش ،
خروشی داشتم ، کردند تاراج...

ایثار

سر از دریا برون آورد خورشید
چو گُل ، بر سینه دریا ، درخشید
شراری داشت، بر شعر من آویخت
فروغی داشت، بر روی تو بخشید!

پیکار

لب دریا ، جدال تور و ماهی ،
ز وحشت می رود چشم سیاهی ،
تپیدن‌های جان‌ها بود بر خاک ،
کنار هم ، گناه و بیگناهی !

جزر و مد

ماه ، دریا را به خود می خواند و ،
آب ،

با کمندی ، در فضاها ناپدید ؛
دم به دم خود را به بالا می کشید .

جا به جا در راه این دلدادگان
اختران آویخته فانوس ها .

□

گفتم این دریا و این يك ذره راه !
می‌رساند عاقبت خود را به ماه !
من ، چه می‌گویم ، جدا از ماه و خویش
بین ما ،

افسوس ،

اقیانوس‌ها...

خواب ، بیدار

گرچه با یادش ، همه شب ، تا سحرگاهان نیلی فام ،
بیدارم ؛

گاهگاهی نیز ،

وقتی چشم بر هم می گذارم ،

خواب‌های روشنی دارم ،

عین هشیاری !

آنچنان روشن که من در خواب ،

دم به دم با خویش می‌گویم که :
بیداری‌ست ، بیداری‌ست ، بیداری !

□

اینک ، اما در سحرگاهی ، چنین از روشنی سرشار ،
پیش چشم این همه بیدار ،

آیا خواب می‌بینم ؟

این منم ، همراه او ؟

بازو به بازو ،

مست مست از عشق ، از امید ؟

روی راهی تار و پودش نور ،

از این سوی دریا ، رفته تا دروازه خورشید ؟

□

ای زمان ، ای آسمان ، ای کوه ، ای دریا !

خواب یا بیدار ،

جاودانی باد این رؤیای رنگینم !

ارمغان

چگونه ماهی خود را به آب می سپرد !
به دست موج خیالت سپرده ام جان را .
فضای یاد تو ، در ذهن من ، چو دریائی است ؛
بر آن شکفته هزاران هزار نیلوفر .
درین بهشتِ برین ، چون نسیم می گذرم ،
چه ارمغان برم آن خنده گل افشان را ؟

من فکر می‌کنم پس هستم
دکارت

من طغیان می‌کنم پس هستم
کامو

مهر می‌ورزیم...

جامِ دریا از شرابِ بوسه خورشید لبریز است ،

جنگلِ شب تا سحر تن شسته در باران ،

خیال‌انگیز !

ما ، به قدرِ جامِ چشمان خود ، از افسون این خمخانه سرمستیم

در من این احساس :

مهر می‌ورزیم ،

پس هستیم !

سه آفتاب...

آئینه بود آب .

□

از بیکران دریا نخورشید می دمید .

زیبای من شکوه شکفتن را

در آسمان و آینه می دید .

اینک :

سه آفتاب !

۷۴ مروارید مهر

نیلوفرستان

آوایش از دور،
بانگ خوش آمد بود - شاید -
پوینده در پهنای آن دشت زمرد ،
بالنده تا بالای آن باغ زبرجد ،
مثل همیشه ، گرم ، پرشور...

□

نزدیک‌تر ، نزدیک‌تر ،
از لابه‌لای شاخه‌ها ، از پشت نیزار ،
گهگاه می‌شد آفتابی !
نیلوفرستانی ، سمن‌زاری ، که چون عشق ،
تا چشم می‌پیمود ، آبی !

□

نزدیک‌تر ، نزدیک‌تر ، او بود ، او بود .
آن همدلِ هم‌صحبّتِ آئینه رو بود .
آن هم‌زبانِ روشنِ پاکیزه خو بود .
آن عاشقِ از خود برون ،
آن عارفِ در خود فرو بود .
آن سینه ، آن جان ، آن تپش ، آن جوشش ، آن نور...

□

دریا ، همان دنیای رازِ بیکرانه ،
دریا ، همان آغوشِ بازِ مادرانه ،
دریا ، شگفتا ، هردو ، هم‌گهوارد ... هم‌گور...!

□

نزدیک‌تر ، نزدیک‌تر ، او هم مرا دید.

آوای او بانگ خوش آمد بود ،

بی هیچ تردید .

آن سان که بیند آشنائی آشنا را ،

چیزی درین عالم به هم پیوند می داد

جان های بی آرام ما را .

□

خاموش و غمگین ، هر دو ساعت ها نشستیم !

خاموش و غمگین هر دو بر هم دیده بستیم .

ناگاه ، ناگاه ،

آن بغض پنهان را ، که گفتمی ،

می کُشتِ مان چون جور و بیداد زمانه ؛

با های های بی امان درهم شکستیم؟...

از دل ، به هم افتاده ، مالا مالِ اندوه ،

برشانه های خسته ، بار درد ، چون کوه ،

می گفتم و می گفتم و می گفتم و می گفتم ،

تا آفتاب زرد ، در اعماق جنگل ها فروخفت !

□

دریا و من ، شب تا سحر بیدار ماندیم .

شعری سرودیم .

اشکی فشاندیم .

شب تا سحر ، آشفته حالی بود با آشفته گوئی ،
اندوه یاران بود و این آشفته بوئی ،
بر این پریشان روزگاری ، چاره جوئی .

□

دریا به من بخشید آن شب ،
بس گنج از گنجینه خویش .
از آن گهرهای دلاویزی که می ساخت ؛
در کارگاه سینه خویش ؛
جوشش ، تپش ، کوشش ، تکاپو ، بی قراری !
ساکن نماندن همچو مرداب ،
چون صخره - اما - پیش توفان استواری !
هم بر خروشیدن به هنگام ،
هم بردباری !

□

درجاده صبح
با دامن پر ، باز می گشتم - سبکبال -
سرشار از امیدواری !
می رفتم و می دیدمش باز ،

در صبحگاهِ آفتابی :
نیلوفرستانی ، سمنزاری ، که چون عشق ،
تا چشم می‌پیمود ، آبی !
از لابه‌لای شاخه‌ها از پشت نیزار
از دور ، از دور ...
او همچنان تا جاودان سرمست ، مفرور !

شعبده

خورشید،

زخم خورده ، گسسته ، گداخته ،

می رفت و اشک سرخش ،

بر آب می چکید .

در بیشه زارِ دریا ،

می گشت ناپدید !

□

دیگر دلم به ماتم مرگش ندین تپید !
بازیگران شعبده را می شناختم !
فردا دوباره از دل امواج می دمید !

من ،

خسته ، زخم خورده ، گسسته ...
در بیشه زار حسرت خود ،
می گداختم !

دریا

آهی کشید غمزده پیری سپید موی ،
افکند صبحگاه در آئینه چون نگاه ،
در لابه‌لای موی چو کافور خویش دید ،
یک تار مو سیاه !

□

در دیدگان مضطربش اشک حلقه زد .

در خاطرات تیره و تاریک خود دوید .
سی سال پیش نیز در آئینه دیده بود :
يك تار مو سپید !

□

در هم شکست چهرهٔ محنت کشیده‌اش
دستی به موی خویش فرو برد و گفت : « وای ! »
اشکی به روی آینه افتاد و ناگهان ،
بگریست های های !

□

دریای خاطرات زمان گذشته بود ،
هر قطره‌ای که بر رخ آئینه می‌چکید .
در کام موج ، نالهٔ جانسوز خویش را ،
از دور می‌شنید !

□

توفان فرونشست ، ولی دیدگان پیر ،
می‌رفت باز در دل دریا به جستجو ،
در آب‌های تیرهٔ اعماق خفته بود ؛
يك مشت آرزو !

هزار اسب سپید ...

به سنگِ ساحلِ مغرب شکست زورق مهر ،
پرندگانِ هراسان ، به پرس و جو رفتند .

هزار نیزه زرین به قلب آب شکست .
فضای دریا یکسر به خون و شعله نشست .
به ماهیان خبرِ غرقِ آفتاب رسید .
نفس زنان به تماشای حال او رفتند !

۸۴ مروارید مهر

ز ره در آمد باد،
به هم بر آمد موج ،
درون دریا آشفته ناگهان ، گفتمی
هزار اسب سپید از هزار سوی افق ،
رها شدند و چو باد از هزار سو رفتند!

□

نه تخته پاره زرین ، که جان شیرین بود ؛
در آن هیاهوی هول آفرین رها بر آب ! -
هزار روح پریشان به هر تلاطم موج ،
بر آمدند و به گردابها فرو رفتند !

□

لهیب سرخ به جنگل گرفت و جاری شد.
نواگران چمن از نوا فرو ماندند .
شب آفرینان بر شهر سایه افکندند .
سحرپرستان ، فریاد در گلو ، رفتند !

پس از مرگ بلبل

نفس می زند موج . . .

□

نفس می زند موج ، ساحل نمی گیردش دست ،

پس می زند موج .

فغانی به فریادرس می زند موج !

من آن رانده مانده بی شکیم ،

که راهم به فریادرس بسته ،
دستِ فغانم شکسته ،
زمین زیر پایم تهی می کند جای ،
زمان در کنارم عبث می زند موج !

نه درمن غزل می زند بال ،
نه در دل هوس می زند موج !

□

رهاکن ، رهاکن ، که این شعله خرد ، چندان نباید ،
یکی برق سوزنده باید ،
کزین تنگناره گشاید ؛
کران تا کران خار و خس می زند موج !

□

گر این نغمه ، این دانه اشک ،
درین خاک روئید و بالید و بشکفت ،
پس از مرگ بلبل ، ببینید
چه خوش بوی گل در قفس می زند موج !

ساحل افتاده گفت : « گرچه بسی زیستم
هیچ نه معلوم شد آه که من کیستم . »
موج زخود رفته‌ای، تیز خرامید و گفت،
« هستم اگر می‌روم گر نروم نیستم . »
محمد اقبال لاهوری

فلسفهٔ حیات !

موج زخود رفته رفت
ساحلِ افتاده ماند .

این، تن فرسوده را ،
پای به دامن کشید ؛
و آن سرِ آسوده را ،
سوی افق‌ها کشاند .